

Sygn. akt II Ca 479/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Teresa Kołbuc**

Sędziowie: **SO Monika Kośka (spr.)**

SO Beata Piwko

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2013 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. B.**

przeciwko (...) **S.A. w Ł.**

o zapłatę zadośćuczynienia

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 22 stycznia 2013 r., sygn. VI C 35/13

oddala apelację i zasądza od (...) S.A. w Ł. na rzecz Z. B. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 479/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 I 2012r Sąd Rejonowy we Włoszczowie zasądził od (...) S.A. w Ł. na rzecz powódki Z. B. kwotę 1.300 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty; w pozostałym zakresie oddalił powództwo; orzekł o kosztach sądowych i kosztach procesu, ustalając, co następuje:

W dniu 9 października 2011r. w miejscowości S.około godziny 16.00 miała miejsce kolizja, w wyniku której poszkodowana została powódka Z. B., będąca pasażerką pojazdu marki V. (...)o nr rej. (...). Z. B. nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa. Pojazdem tym kierował wnuk powódki G. T.. Sprawcą kolizji był Ł. Ś.kierującym pojazdem marki O. (...)o nr rej. (...). W wyniku tego zdarzenia pasażerka pojazdu (...)– Z. B. doznała obrażeń ciała. Powódka została przewieziona Szpitala (...)we W.na Oddział Chirurgii. Została poddana badaniom, na podstawie których rozpoznano stłuczenie twarzy z otarciami naskórka. Nie stwierdzono pourazowych zmian patologicznych. Pacjentka została wypisana do domu w dniu 12 października 2011r. celem kontynuowania leczenia zachowawczego. Powódka ma 81 lat, jest emerytką.

U Z. B. w wyniku badania przeprowadzonego rok po zdarzeniu stwierdzono obniżenie ostrości słuchu obu uszu, nie mające związku z doznany urazem. Niedosłuch powódki, na jaki cierpi, nie jest związany z tym urazem. Z. B. wystąpiła do pozwanego (...) S.A., w którym sprawca kolizji był objęty ubezpieczeniem OC, o wypłatę zadośćuczynienia. Pozwany przyznał w dniu 8 grudnia 2011 roku powódce kwotę 700 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 69,20 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia.

Powództwo jest uzasadnione w części.

Zasada odpowiedzialności pozwanego nie budzi wątpliwości, bowiem pozwany, przed wszczęciem niniejszego postępowania, przyznał powódce kwotę 700 zł tytułem zadośćuczynienia oraz zwrócił koszty leczenia w kwocie 69,20 zł. Podstawę prawną stanowi tutaj art. 34ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 445 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podstawą żądania zadośćuczynienia jest krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi. Ustalając wysokość zadośćuczynienia pamiętać należy, że ma ono charakter kompensacyjny, a więc winno przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość, chociaż powinno utrzymywać swoją wysokość w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Zdaniem sądu, w niniejszym przypadku, uwzględnienie umiarkowanego charakteru doznanych obrażeń, intensywności i czasu trwania cierpień, prowadzi do wniosku, że pełne zadośćuczynienie powinno odpowiadać kwocie 2.500 złotych. Ustaleniu wyższej kwoty sprzeciwia się brak trwałych następstw zdarzenia dla zdrowia powódki. Nie można jednak było się zgodzić ze stanowiskiem strony pozwanej, iż drobny charakter uszczerbku nakazywał przyjęcie, że przyznana kwota 700 złotych wyczerpuje całość roszczenia powódki. Nie można wszak nie dostrzegać zaawansowanego wieku powódki, który z pewnością zintensyfikował negatywne następstwa w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych urazów.

Uwzględniając treść informacyjnych wyjaśnień powódki, za bezsporny uznano fakt podróżowania przez powódkę bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. Uzasadnia to uwzględnienie zarzutu przyczynienia się do zwiększenia krzywdy. Wskazuje na to charakter doznanych obrażeń (stłuczenie twarzy). W konsekwencji należało uznać, że poszkodowana przyczyniła się w 1/5 do zwiększenia krzywdy. W takiej sytuacji pełne zadośćuczynienie za doznaną krzywdę powinno być obniżone o 1/5, stąd powódka winna otrzymać łącznie kwotę 2.000 złotych. Skoro kwotę 700 złotych przyznano powódce przed wszczęciem postępowania, należało zasądzić dodatkową kwotę 1.300 złotych.

Koszty procesu pomiędzy stronami wzajemnie zniesiono, po i myśli art. 100kpc, bowiem powództwo uwzględniono niemal w połowie.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych sąd nakazał pobrać od pozwanego tytułem kosztów sądowych kwotę 210 zł. Kwota ta stanowi 1/2 część kosztów (150 zł opłata od pozwu, 270 zł wydatku z tytułu wynagrodzenia biegłej). Zgodnie art. 113 ust. 4 cyt. ustawy sąd odstąpił od obciążania Z. B. kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa, z uwagi na trudną sytuację materialną powódki.

W apelacji pozwany domagał się zmiany wyroku i oddalenia powództwa, zarzucając:

sprzeczność istotnych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, polegającą na uznaniu, iż pozwany zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność za przedmiotową szkodę w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, iż kierujący pojazdem m-ki O. (...)o nr rej. (...)nie posiadał umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pozwanym zakładem ubezpieczeń, a (...) S.A.wypłaciła na rzecz powódki odszkodowanie w trakcie postępowania likwidacyjnego działając jako reprezentant do spraw roszczeń (...)C.(...)z siedzibą w A.i nie posiada legitymacji biernej do występowania w sprawie, a legitymację taką posiada (...)z siedzibą w W.zgodnie z treścią art. 98 ust 1 pkt 1 lit. b – Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Bezsporne w sprawie jest, że pozwany przeprowadził postępowanie likwidacyjne związane z doznana przez powódkę krzywdą i wypłacił na jej rzecz zadośćuczynienie w kwocie 700zł i odszkodowanie (...)W tym postępowaniu przyjął swoją odpowiedzialność, mimo ujawnienia faktu, że sprawca kolizji był ubezpieczony w zagranicznym zakładzie ubezpieczeń (k.5, 12). W wydanej decyzji z 8 XII 2011r pozwany poinformował powódkę, że „podmiotem wyłącznie właściwym, przeciwko któremu może być kierowany pozew jest (...) S.A.w Ł.”- k. 23 akt ubezpieczeniowych.

Dodatkowo w piśmie procesowym z 6 VII 2012r zatytułowanym „odpowiedź na pozew” przyznał, że co do zasady przyjął odpowiedzialność odszkodowawczą z przedmiotowej kolizji (k.29).

W takim wypadku Sąd Rejonowy nie miał obowiązku wnikać w podstawy odpowiedzialności pozwanego, skoro okoliczność ta była niesporna.

Pozwany podnosi nową obecnie okoliczność, że działał jako reprezentant do spraw roszczeń zagranicznego zakładu ubezpieczeń. Pomijając fakt, że taka okoliczność nie została w żaden sposób wykazana, to należy wskazać, że reprezentant ds. roszczeń, zgodnie z art. 78 ustawy z 2 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych... zajmuje się likwidacją szkód ze zdarzeń zaistniałych poza granicami RP, podczas gdy sporna kolizja miała miejsce w kraju.

W takiej sytuacji likwidacją szkody winno się zajmować (...) (art. 122 ust.1 pkt.3 cyt. ustawy), a nie (...), jako, że sprawca kolizji miał ubezpieczenie OC zawarte z zagranicznym zakładem ubezpieczeń.

Niemniej jednak pozwany przyjmując odpowiedzialność za doznaną przez powódkę szkodę w postępowaniu likwidacyjnym i w postępowaniu przed Sądem Rejonowym pozbawił się możliwości kwestionowania swej legitymacji biernej w dalszym toku postępowania (art. 381kpc).

Biorąc powyższe pod uwagę oraz dzieląc ustalenia i wnioski Sądu Rejonowego i przyjmując je za własne Sąd Okręgowy oddalił apelację jako pozbawioną uzasadnionych podstaw (art. 385kpc). O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98§1kpc i art. 99kpc.

SSO. M. Końska SSO T. Kołbuc SSO B. Piwko